

**Na dotyk blízke**



## **aequanimitas**

Ak by boli myšlienky perlami a pokoj nit'ou.

Skladal by som pre Teba náhrdelníky.

Aby si ich nosila.

Keď už budem preč.

Bez toho, aby som si to želal.

Povedal som Ti, že všetko, čo sa nemá stať, sa nikdy nestane.  
Jedno ako dlho sny kvitnú.

A Ty si povedala, že všetko, čo sa stať má, sa aj tak stane.  
Jedno ako veľmi tomu chceme zabrániť.

„Museli sme sa nájsť!“, boli Tvoje slová.

A ja som premýšľal, či sme sa mohli prehliadnuť.

Či je pokoj, vo vnútri duše

len formou zmierenia sa.

S neistotou.



Ako slzy. Ktorým narástli krídla.

Vlietnu do oblakov.

Lebo čím ďalej od prameňa

Tým väčší smäd.

(Po chvíľach s Tebou.)

Ak by boli myšlienky perlami a pokoj nit'ou.

Skladal by som pre Teba neroztrhnutel'né náhrdelníky.

Aby si ich nosila.

Keď už budem preč.

Tvoja tvár zafarbí slnko.

Srdce spojí oči s rukami.

V okamihu, ako zistia...

...že každá druhá perla je Tvoja.



## Objatie ticha

Chvíľu pred tým,  
ako ku mne schúliš slová:

„Konečne.“

“Navždy.“

“Spolu.”

a “Sami.”

Otočím múry. Mimo rozmedzia.

Pálivého chladu.

Ďaleko.

Preč.

Na ruby.

Aby zmizli hranice.

A zmizli všetky strechy.

Chrániace spánok pred dažďom.

A naše priania pred hviezdami.





Chvíľu pred tým,  
ako k Tebe schúlím myšlienky.

Tvoja neha zblúkne.

Nenápadne.

Tajne.

Pomaly.

Sfarebňujúc záchvevy  
tichého priestoru.

A ja do neho napíšem  
každým-dňom-dlhšie  
vyznanie.

“Prečo Ťa ľúbim.“

Ako vždy.

Chvíľu po tom.

Keď Ťa kúskami  
mojej samoty.

Pošepky prikryjem.



## Skladanie krídel

Niekde v diaľke zmizla chvíľa.

Keď som do slov,  
že je každý sám.

Zasadil les.

A Ty si sa nečakane.

Deň za dňom.

Medzi brehmi zurčiacich zajtrajškov.

Opatrne blížila.

Tajne ma sledujúc.

Ako skladám krídla.

Zo zabudnutých pierok.

Niekohocudzieho samoty.

Až na jedno ráno.

Na priedomí splnených snov.



Kde som zistil.

Kto som.

Kam patřím.

A že som sa mýlil.

Viem.

Dnes večer prídeš.

S pohľadom vyšším  
ako všetky myšlienky.

Slová.

Túžby.

S pohľadom o niečo hlbším.

Ako každý cit.

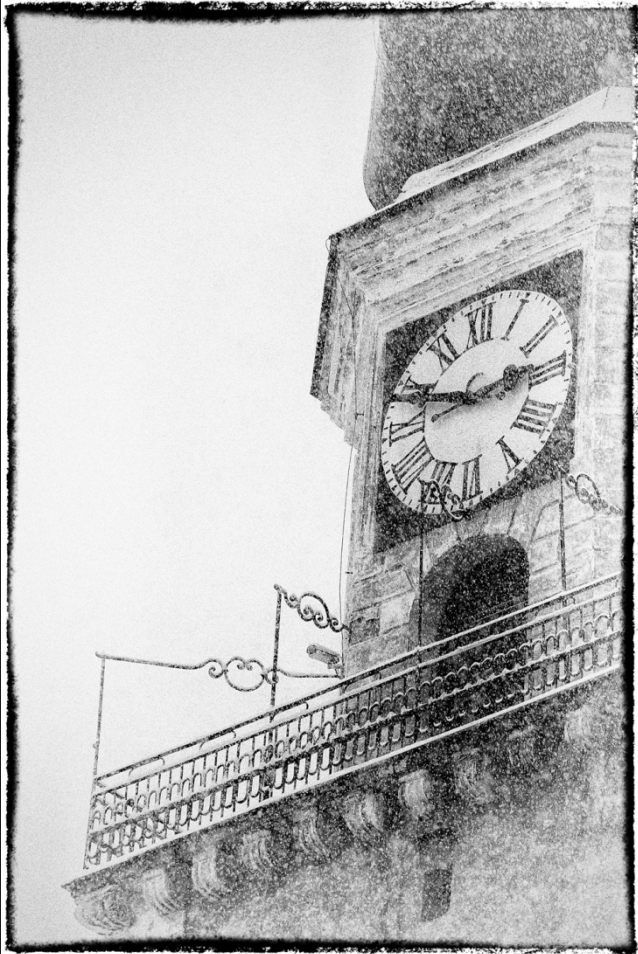
Budeme spolu sledovať.

Ako niekde v diaľke.

Zanikne chvíľa.

Keď som do slov,  
že slané sú len vlastné slzy.

Zasadil les.



## **Mesto pre dvoch**

### **I.**

Tak som opäť tu.

Na mieste blízkom.

A predsa cudzom.

Nedostupnom.

Vzdialenom.

Na mieste,  
kam si smerovala.

Vedená svetlom.

Len Tebejasných odkazov.

### **II.**

„Videla si cestou krištáľový závoj?

Len tak, letmo...

pohodený do ulíc.”





“Videla. Boli prázdne.

Len raz!

Zo žltých okien  
unaveného domu.

Vyskočili šikmé siluety.

Ich prázdne oči nemo sledovali kam idem.

Prejdúc cez cezo mňa...

ako keby som tam ani nebola.”

„Pýtali sa? Ak čierna prekryje bielu.

Prečo tieň neprekryje svetlo?“

„Áno. Odkiaľ vieš?“

### **III.**

Tisícky rúk môjho strachu.

Prosieb.

Nádejí.

Postavali toto mesto.



Len pre jednu, jedinú, chvíľu.

Keď si prišla.

A večnosť ju znásobila slovami.

„Vždy ste v sebe nosili  
a budete naďalej nosiť...

rovnakú adresu.“

#### **IV.**

Tak sme opäť tu.

Na mieste blízkom.

Nedostupnom.

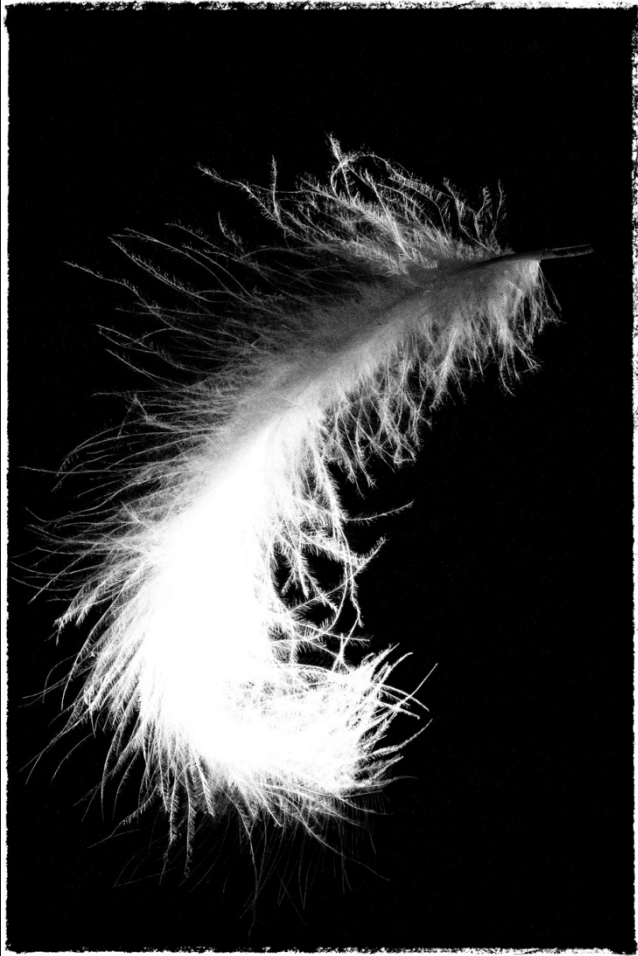
Našom.

Na mieste,  
kam si smerovala,  
vedená myšlienkami.

Do ktorých som ukryl  
nezdieľané kúsky seba.

Pokoj vesmíru.

A Tvoje meno.



## Tanec neviditeľných špirál

### I.

Z najvyšších korún  
samoľubej jesene.

Krúžia nevšímavo.

Pomaly.

Zriedka chytiac  
oktobrový vánok.

Na najdlhší let.

A ja Ti nimi píšem listy.

Do každoročného tanca  
neviditeľných špirál.

### II.

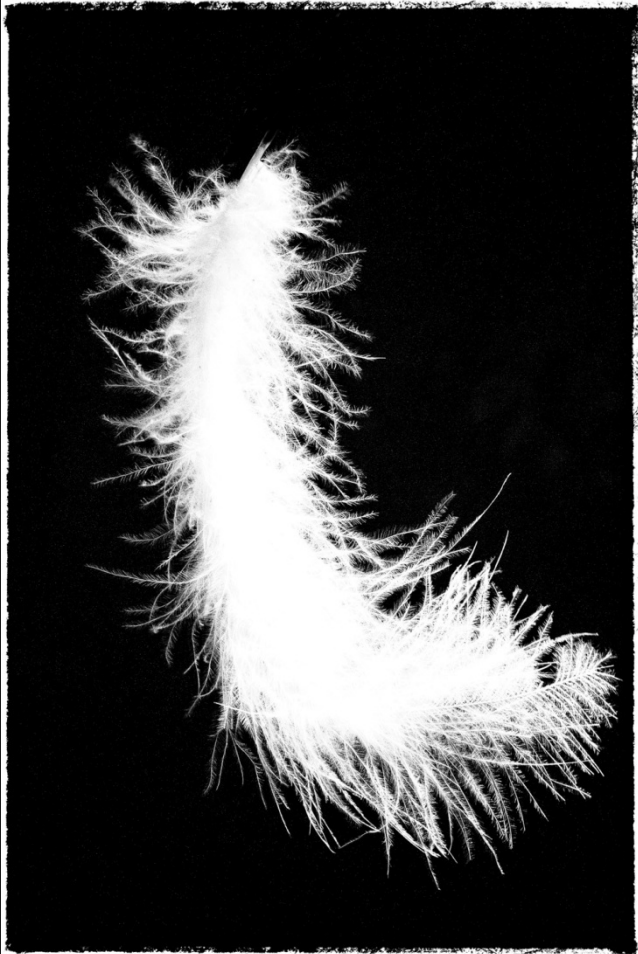
Že sme tu boli.

Rozptyľujúc čas.

Na krátku večnosť.

Trpezlivo.

Bez jedného slova.



### **III.**

Aby svetlo žblnkalo.

Hlbšie.

A hlbšie.

Roniac krásu.

Na dôkaz života.

### **IV.**

Že sme tu boli.

Bez jedného Ale.

Pri sebe čakali.

Kým posledný zväzok.

Nebadane vyprší.

A my sa opäť vrátíme.





## V.

Aby z najpyšnejších korún  
samoľúbej jesene.

Krúžili nevšímavo.

Pomaly.

Zriedka chytiac

oktobrový vánok.

Na najdlhší let.

A ja Ti nimi písal listy.

Do každoročného tanca.

Neviditeľných špirál.



## **Ataraxia Numquam**

„Numquam enim non sunt angeli.“

(E. R.)

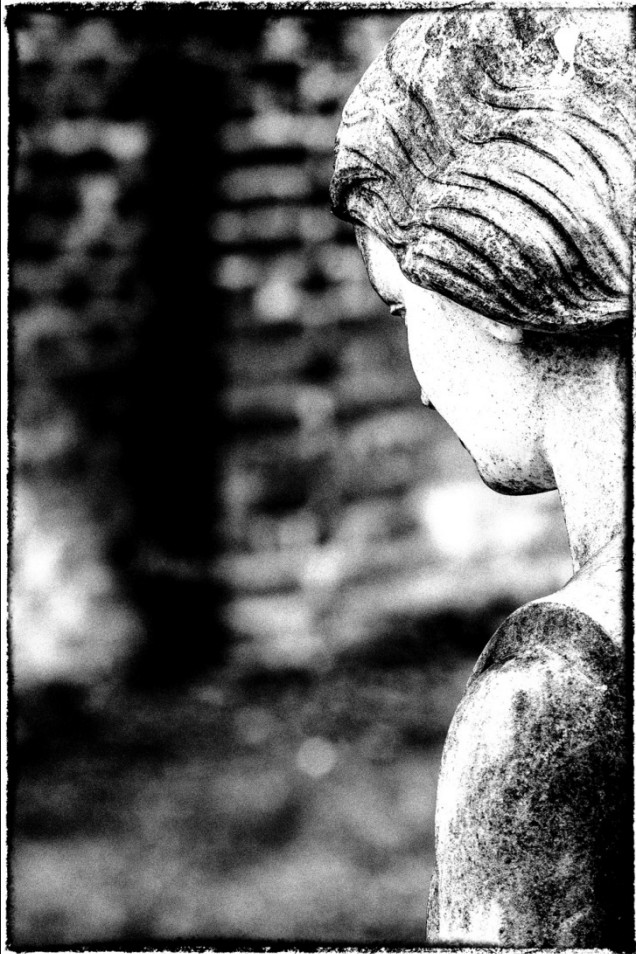
Ak by som čas rozdelil  
na zamrznuté a horiace  
časti.

Do druhej by som zasadil našu blízkosť.

A vždykončiace čakanie.

Kým si dotyky slzami zašepkajú.

Že sme ostali sami.



Len my dvaja.

A ľad.

Ktorý sa začal meniť.

Na vločky.

Ak by som život rozdelil

na ponuré a slnkomzaliate

časti.

Na moste medzi nimi by čakala chvíľa.

Keď som Ťa našiel.

~

A prvýkrát pochopil.

Že spomienky sú túžby.

Ktoré dozreli.



## **Medzi slobodou a putom**

### **I.**

Vždy.

Keď na Teba myslím.

Pod oknami zabudnutých izieb.

Bezhlasne čakám.

Čakám, kým sa do posledných tieňov.

Na kraji ľahostajného stola.

Rozleje ráno.

Presne tam, kde pre Teba odkadám.

Nenapísané listy.





## II.

Spomeň si.

Ako som Ťa na rozhraní

Tvojich snov

a

mojich myšlienok

konečne našiel.

Ticho skrývalo miliardy  
nepodstatných slov.

A my sme vybrali dve.

Dve pre Teba.

Dve pre mňa.

A nakoniec sa zhodli.

Že ich netreba vysloviť.



### III.

Vždy keď na Teba myslím.

V samote rozvetvených ulíc.

Bezhlasne čakám.

Čakám.

Kým sa do posledných tieňov.

V strede ľahostajného mesta.

Rozleje ráno.

Presne tam, kde pre Teba odkladám

nepísané tajomstvá.

Že naše spojenie pramení z rovnováhy

medzi slobodou

a potom.



## Spomínanie zrkadiel

Už vtedy dávno  
keď som Ťa počul.  
Ako šepkáš  
bezhlasné „Kde si?“

Boli sme blízko.  
A tvoje slzy padali.

Priamo do mojich očí.

Viem, že nevieš.  
Že som Ťa čakal.  
Za farbami  
tečúcich zrkadiel.

Prekrývajúc prázdno  
nasmutnejších rokov.

Výkrikom!



“Chýbaš mi!  
Dávno pred tým  
ako Ťa nájdem.“

Dnes, keď si pri mne.

Noc ešte stále čaká.

Na posledné objatie.

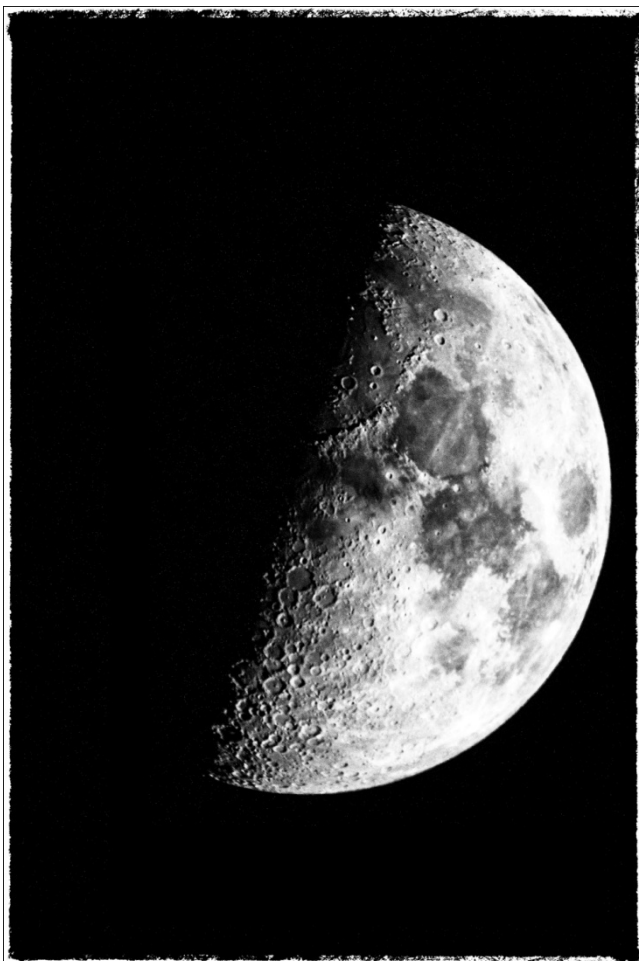
Unavený osud

odprevadil čas.

Do nikdyneklamúcich zrkadiel.

Ktoré budú na nás navždy spomínať.

Z rovnakej strany.





## Utajené chvíle vesmíru

### I.

Pamätáš?

Keď si posledne prišiel.

Aby sme si rozdelili noc.

Na chvíle nepozorovateľného úsmevu.

A chvíle najsilnejších slz.

Viem, to si bosý povedal:

“Na chvíle bez každej masky.“

### II.

Pamätáš?

Keď si sa prvýkrát opýtal.

Či je vôňa ranných lúčov.

Sladšia od kvapiek rosy.



Áno, ešte stále vidím ticho  
obkľúčené slovami.  
Že pred ránom sa skrýva ten

kto sa bojí bojí ukázať vrásky.

### III.

A ja som Ti sľúbil  
že budem pre Teba pomaly  
a neúprosne  
skladat' nekonečno.

Z kúskov premárnenej večnosti.

Ktoré nazývame chvíle.

### IV.

Sľúbil  
že Ti ukážem cestu.  
Na kraji rodného mesta.  
Lemovanú nikdy neodkvitajúcimi myšlienkami.

Na návrat domov.



## V.

Aby tiene

ktoré obaja skrývame

ničnerušiač dozreli

do podvečernej dúhy.

## VI.

Pamätáš?

Keď si sa zdôveril.

Že nás delí

štyritisíc

päťsto

dvadsať

sedem

miliónov nocí

nadhviezdnej samoty.

A že jeden dotyk

nahradí všetky odpovede.

Na len Tebe-známe otázky.

Ktoré si vesmíru zatajil.



## **Keď okná prepojí dážd'**

### **I.**

Ak sa ma raz spýtaš,  
čo pre mňa znamená jeden deň.

Bez Teba.

Vložím Ti do rúk  
celý svet.

A v ňom krdeľ  
čakajúcich sekúnd.

Odprevadí slzu.

Do posledných oblakov.





## II.

Unavené oči

ešte raz

precítia lúče.

Podvečerného chladu.

Vietor...

netrpezlivo!

darmo!

zlorečiac!

Prekročí ticho.

Vítajúce tmu.

Spánkom na zemi.



### III.

A ak sa ma raz spýtaš,  
čo pre mňa znamená dnešná noc bez Teba.

Otvorím dlaň.

A v pokrčenom vesmíre

obrysy cudzích okien.

Len tak.

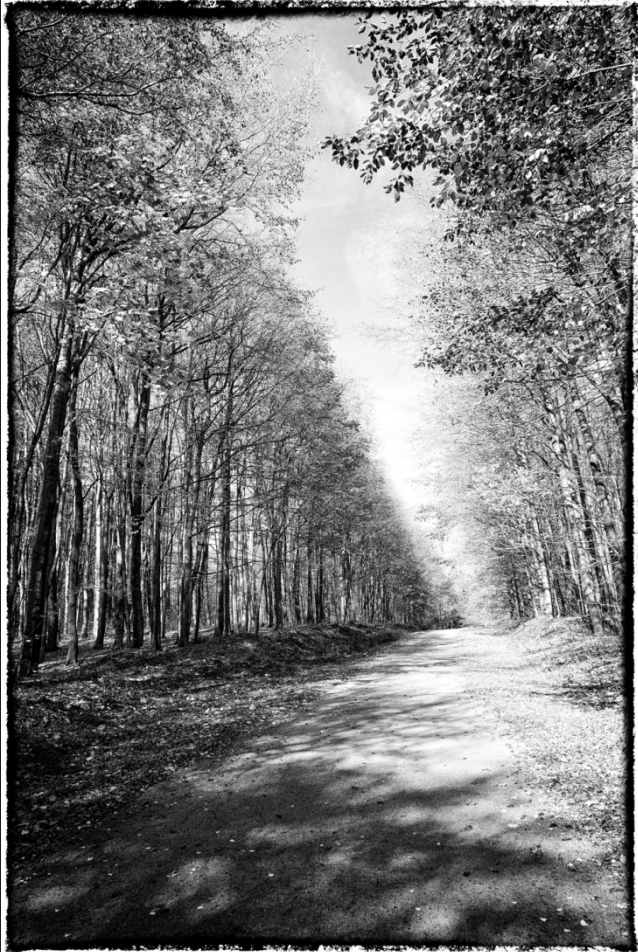
Letmo.

Prepojí dážd'.  
Prepojí dážd'.

Myšlienkou na kraji slov.

Ktorých vôňu.

Určite rozpoznáš.



#### IV.

Ak sa Ťa raz spýtam,  
či je rozlúčka začiatkom.

Nového stretnutia.

Ukáž mi tvár.

A na nej Tvoje pery.

Ako pri odchode premietali.

Niečo tak tajné.

Neoblomné.

Isté.

Čo som dnes cítil  
na vlastných.

Keď si išla oproti.



## **Na dotyk blízke**

### **I.**

V lete

keď som sa prechádzal v Tvojej duši.

Kvety dýchvali.

Chcel som byť jedným z nich.

Nepriehliadnuteľný

a predsa skrytý.

Pod krídlami motýľov.

Ktoré nosia Tvoje myšlienky.





## II.

Ak poskladáme  
ich všetky lety.

Do jedného obrazu.

Objavíš v ňom niečo skvostné.

Bezhraničné.

Na dotyk blízke.

Netušiac.

Že je to len časť Teba.

Ktorú nepoznáš.



### **III.**

A tým Ti  
najtichšie vyznám  
meškajúcu odpoveď.

Na našom  
prvom mieste  
čakajúcej otázky:

“Prečo ma ľúbiš?”



## **Spln ticha**

Zajtra.

Keď sa opäť narodím.

Tridsaťšesťročný.

Svet bude presne ako dnes.

Plný začiatkov.

Plný koncov.

Vlievajúcich jeden druhého

do rózcestia.

Nepredvídateľných ciest.



Otvorím oči.

V lese prázdnom.

Na otázky „Kto som?“

A niekto iný

s rukami za hlavou.

Poďakuje.

Za prvý dych.

Najskromnejším stromom.





„Rozprestrime spolu naše ja!“

Do lúčov  
dávno zabudnutých rán.

Na priedomí.

Šepkajúc, že len ten

kto otvorí oči.

Môže spomínať.

Na posledný sen.

~×~

A skôr ako si na

“Čo vidíš?”

odpovieme.

Nadobudneš moju tvár.

A ja budem tvoj najvernejší tieň.



## 58 minút horizontu

„Slnko učí všetko živé túžbe po svetle.

Ale je to práve noc, s ktorou zdvíhame náš zrak ku hviezdám.“

Aby som Ti ráno.

Do rozmarného svitania.

Zabalil odkaz.

Že si nám chýbala.

Keď sme spolu

v siluetách vejúcich stromov.

Kúpali mesiac.

A čakali na Teba.



Minútu za minútou.  
Niekde medzi posledným  
a prvým lúčom.

Mi hviezdy sľúbili.

Že splnia moje pranie.  
Keď budem s Tebou rátať blízkosť.

Počtom nezmeškaných svitaní.



## Jazero čakajúcich slov

### I.

Vieš?

Že tvoje oči,  
v bezčasovom pásme.

Prezradili všetko.

### II.

Všetko tiché.

Krehké.

A zraniteľne čisté.

Prameniace z prieniku toho,  
čo chcem počuť.

Čo cítiš.

Alebo sa bojíš povedať.





### III.

Až kým ich raz prepletieme.

Do viet z čakajúcich slov.

Ktoré budúcnosť – na hladine jazera –

trpezlivo mlčia.

### IV.

Že máme kus cesty pred sebou.

Blížiac sa k sebe oblúkom.

Ja z ľavej.

Ty z pravej strany.

Až po bod,  
kde si uvedomíme.

Že naše cesty

opísali srdce.



## Augustové slnko

Ak by nás niekto nenávidel, za to akí sme  
a mal rád za to, akými sme nikdy neboli.

Oboje by som prikryl slovami, že

„Hodnotenie je časťou reťaze  
pre bránu sveta.

Na ktorý sme už dávno zabudli.“

~×~

Išiel by som ďaleko.

Stretávaúc vety, zo slov

ktoré nemožno vysloviť.



Až kým by som na kraji  
vľúdneho davu rozpoznal jednu.

Jednu, jedínú.

Ktorú poznám.

Tíško zrkadliacu opak mňa.

S tvou tvárou.

~×~

Išiel by som ďalej.

Načúvajúc korunám stromov.

Že nikdy nezabudnú.

Na ich korene a pne.

Ktoré sú bližšie.

Ako augustové slnko.



## Dotyk kruhu

Keď budeš opat' sama.

Myšlienkami písať listy.

Vedz, že tvoj smutný úsmev.

Je krištáľovo čistý.

Čistejší ako tajomstvo,  
ktoré sa polnocí kloní.

Keď sa posledne  
na rozhraní polootvorených okien  
všetko začalo.

Odpočúvaním šepotu vôní.

Že patria len tým, ktorí si želajú...

Aby celú noc pršalo.

Ak budeš opäť v strede.

Snažiac sa dotknúť kruhu.

Vedz, že slzy objatím svetla.

Vytvorí novú dúhu.





## Nádej motýľov

To sú tie dni,  
keď zavreté oči  
sledujú nebo.

A červenožlté plátno  
mihotajúcich viečok

premieta obrazy.

To sú tie dni,  
keď cez všetky obavy  
preletí vánok.

A ostýchavý tieň  
vloží na líce

krídla motýľov.

To sú tie dni  
keď otvorím oči.

A na hladine budúcnosti  
dozreje nádej.

Ktorú som tam dávno zasadil.



## Skryté rany

### I.

Vložím Ti na skryté rany.  
Kúsky môjho pokoja.

A skôr  
ako si všimneš  
že sme sami.

Sa všetky dávno zahoja.

### II.

"Chránme šírku nášho sveta."

"Minútami zahľadenia."

~

Ak povieš v duchu "Žime spolu."

Tak len dodám "Bez zranenia."

### III.

Prikry moju samotu.  
Rúchom tvojej krásy.

Aby moment, že

"Si tu!"

Skrytú bolesť zhasil.



## Viac ako úplne všetko

Ak by som opäť raz  
zabudol.

Pozerať hore.

(A nie len do seba.)

Že zima nie je smutné leto.

A leto ľahkovážna jar.

Tak mi, prosím, pripomeň.

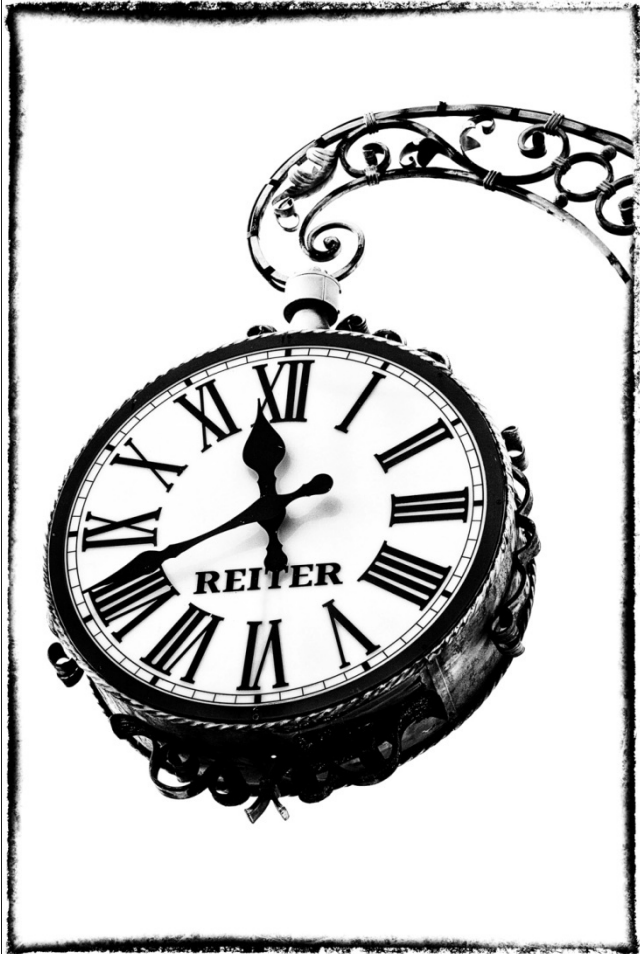
Že ráno nie je svetlá noc.

A západ slnka opačné svitanie.

Že si tu.

A to je viac ako úplne všetko.

Čo som si kedy prial.



## Čas chápe naše spomienky

Zbytočné sú všetky slová.

Keď si pri mne.

A ja si tajne čítam.

Z Tvojich očí.

Zlomky toho.

Čo chcem počuť.

O čom nevieš.

Alebo sa Ti sám bojím povedať.

"Budeš čakať so mnou?"

"Na odliv prvej vlny."

Nech odplaví časti múrov.

Ktoré nás chránia.

A zároveň delili.





Aby si našla jednu vetu.

Keď budeš opäť pri mne.

Čítať z mojich očí.

Zlomky toho.

Čo chcem počuť.

A už dávno viem.

Že si sa bála povedať.

"Čas je jediným druhom ticha,

ktoré chápe

naše spomienky."



## colorea

V slnečnom sále vzdyotvorených okien  
dlhočizné záclony plápolajú vo vánku aprílových lúčov.

Aj cez moju a všetky cudzie tváre.

Chcem sa spýtať.

Na ich mená. Na ich sny.

Ale to ticho, v ktorom píšu.

Do bielych vlín svoje životy.

Mi privialo odkaz na kúsku tkaniva.

A v ňom všité moje myšlienky.

Nit'ou jari, ktorá maľuje svoje šaty.

Do trávy a ospalých stromov.

Do rosy a do všetkého eštespiaceho.

Čo bude čoskoro farbiť svetlo.

Cez modrovečernú oblohu.

A okná trojfarebných rán.



Cez dlhočizné záclony  
plápolajúce vo vánku aprílových lúčov.

Cez moju, Tvoju a všetky tváre

ktoré dávno odišli.

Ostali už len farby ticha.

Ich spoločný odraz, z vysokých zrkadiel.

Kde sa skryli – len na chvíľu.

Aby sa vrátili.

V mnohorakej kráse.



## **Slová neutíchajúceho ticha**

Myslel som si, že si krajšia.

Krajšia ako úplne všetko, čo kedy bolo.

Je.

A bude.

Až kým som našiel spiacu dúhu.

Schúlenú v tichu.

Medzi šeptajúcimi kvapkami.





"Prosím, odkry!"

„Odkry moju prikrývku.“

"Neutíchajúceho smädu."

Aby som v slovách ticha.

Prvýkrát rozpoznal.

Že som mal pravdu.

Že tá dúha.

Je časťou tvojich očí.



## **Stále veriac, že mi ideš oproti**

Niekoľko zasadil prvú jar  
a všetky letá.

Do Tvojho života.

Aby zvyšok nazval mojou cestou.

Na ktorej som Ťa roky hľadal.

V čiernobielej aleji -  
nádej nepriepustných stromov.

S pohľadom do vnútra a stále veriac.

Že mi ideš oproti.



Až kým prvé stretnutie.

Prvý pohľad.

Prvé.

"Kto si?"

"Kam ideš?"

"A vieš, čo Ťa čaká?"

prezradili ničnetušiace slová.

O tom, čo si videla.



Spomedzi každého slova

vzlietli kúsky svetla.

Aby vliali tieňom farby a

obnažili smútok.

Ktorý nás sleduje.

Ako ideme ďalej.

Každý sám.

Nevidiac...

...že to len túžby plnia nevyslovené sny.

V stopách druhého.





## **Keď Ti nedeľné ráno otvorí oči**

Až raz.

Keď Ti nedeľné ráno

otvorí oči.

Prestaneš túžiť.

Aby si zistila:

čo už máš

čo Ti patrí

a že Ťa celý čas sledujem.

Zabudneš dýchať.

Aby som počul,

aké by to bolo...

...kebyže tu nie si.



Ale ja budem na to stále myslieť.

Na nočné ticho,  
ktoré prekričí tvoj dych.

Na chvíle pri Tebe,  
keď som napísal:

Raz.

Keď Ti nedeľné ráno  
otvorí oči.

Prestaneš túžiť?

Aby si zistila:

čo už máš

čo Ti patrí

a že môžeš kedykoľvek zavrieť viečka.

Aby sa pod nimi rozprestrel náš svet.



## Zoskupenia ľahostajných hviezd

V noci.  
Keď som zmeškal vesmír.

Ty si mlčala.

Tichšie ako "Poď ku mne".  
Tichšie ako Tvoj pohľad z okna.

Alebo môj do seba.

"Odmerajme zoskupenia ľahostajných hviezd."

Na kúsky, ktoré svietia do duše.

"A dajme im nové mená."

Ktoré si budeme šepkať.

Ty mne.

Alebo ja Tebe.

Keď v jazere strachu - pred  
nenávratných útekom.

Ako prvý...

...vyrovnám hladinu.



Naše súhvezdia sa v nej placho mihnú.

Zrkadliac modročierne rozhrania...

...polnoc dýchajúcich stromov.

A mojím pohľadom z okna.

Alebo Tvojím do seba.

Si bez slov povieme.

Že sme v oboch našli druhého.





## Pod farbami krehkosti

Ak by mali vône farbu a čas chuť jahôd,  
prikryl by som nás dúhou.

Na lúke ústrannej spolupatričnosti.

Deliac sa s Tebou.

O prvú, druhú,  
nespočetnú.

Z plného košíka.

Našej budúcnosti.

Ty by si mlčala.  
Ja by som mlčal.

A tak by sme si písali odkazy  
na modré vône.

Tu a tam, tíško načrúc.

Do tajnej záhrady.

Myšlienok druhého.



A keď budeš opäť čakať  
na chuť jahôd.

Pod farbami krehkosti.

Zatvor oči a cíť:

Že to zaleží len od nás dvoch.

Aby sa deň návratu...

...nikdy neskončil.



## **S odchodom posledného tieňa**

Zatiaľ čo si spala.

V poslednej kvapke rosy.

Mal som o Teba strach.

Že sa navždy stratíš.

Práve tam -

na ostychstrácajúcich kvetoč.

Ktoré tak miluješ.



Tak som Ťa radšej nechal strážiť.

Nespúšťajúc z očí.

Aby si sa s odchodom

posledného tieňa

prebudila.

Ako ten najkrajší

kvet.





**07:42**

Otvoríš okno,  
vôňa dažďa sa dotkne Tvojho nosa.

Tak svieža. Tak čistá.

A ty si spomenieš,

čo znamená dýchať.

Napísal vánok,  
ďaleko od prázdnych ulíc.

Prázdnych - ako noc bez Teba.

Aby som Ti ich raz čítal.

Keď budeme spolu bdieť.



Pri otvorenom okne.

A skôr ako lúče obnažia,  
unavené oblaky.

Schúliš tvoje oči.  
Do prieniku našich snov.

~×~

A ak sa raz spýtaš,  
aké priania sú mimo neho.

Tak Ti poviem  
že odpoveď nájdeš v tichu.

Prebúdajúceho slnka.



## 22:19

Počujem mesiac.

Ako sa opäť pýši.

Svetlom slnka.

Jeho odlesk. S tmou. V potoku.

Pení. Žblnká.

Presne ako vtedy dávno. Tu.

Taktiež bez Teba.

Čakám na dážď.

Čakám na Teba.

A na miliardu listov strún.



Aby každý dotyk.

Ktorý ich spojí.

S ďalším. A ďalším.

Bol časťou rozprestrenia.

Ešte tichšej hudby myšlienok.

A my sme ich mohli ráno deliť.

Bez slov.

Na nočnú rosu.

A ranný dážď.

Vyriešiac rovnicu o nás dvoch.

Že najväčším dôkazom lásky je

keď niekto vkročí

do snov

o samote.





## Z pokojnej hladiny

Viem, že ste mi nič nesľúbili.

Vtedy dávno...

...keď som si od vás niečo prial.

Myslel som si, že to sa len tak hovorí:

Nočné nebo.

Zavriet' oči.

Tiché pranie.

A žiť ďalej.

Akoby sa nič nestalo.

Ďakujem vám hviezdy.

Že ste na mňa nezabudli,

a ich aj tak splnili.



I keď som vždy veril,  
že sú ľudia ako ryby.

V nedosiahnuteľnej hĺbke  
nekonečného mora.

Obklopuje ich tma.

Až kým sa ich očí  
dotkne svetlo.

V prvom nádychu.

Z pokojnej hladiny.

Ďakujem vám hviezdy.  
Že ste nezabudli...

...a ich aj tak splnili.



## Stromy vyššie ako ja

Posledné dni, keď sme spolu sledovali dážď.

Ty si mlčala.

Pýtal som sa, či vieš,

že som si všimol, ako potláčaš slzy.

Len som tie slová ani sám nepočul.

Lebo v duchu

cesty k citom zamrzli.

Aby vyhrali iné.

Nepodstatné.

Keď si dnes uvedomím.

že si si možno len želala...

...aby som si pamätal Tvoj úsmev.



A ja si ho pamätám.

Svetlejší ako slnko.

Ktoré ma sleduje.

Cez stromy

ktoré zasadil osud.

Aby som ich a Teba ochraňoval.

Aj keď budú stokrát vyššie ako ja.

Ak by si sa pýtala, či viem,  
že si si všimla, ako potláčam úsmev.

Slová, ktoré ani jeden z nás nepočul.

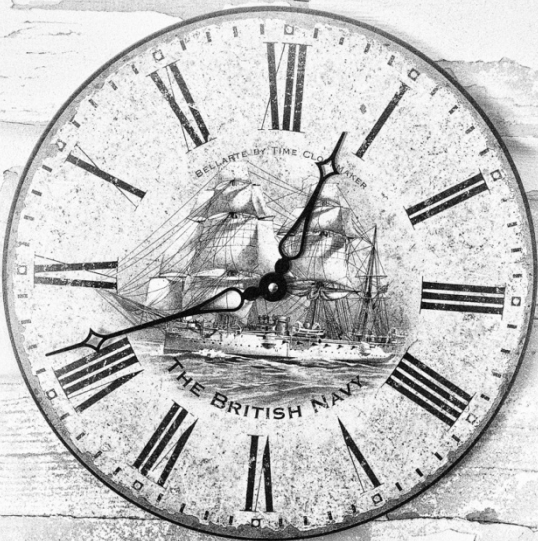
Lebo vyhrali iné.

Nepodstatné.

Tak Ti chcem odkázať,

že som si želal...

...aby si neprehliadla moje slzy.





## Druhé meno

Za záclonami otočilo ráno.

Presýpajúce hodiny

nového života.

Ostala rosa.

(A ja matne spomínam na dážď.

Ako myl polnočné starosti.)

A aj tá –

teraz zmizla.

Pod dotykmi lúčov.

Zrnká pomaly padali.

(A ja si opäť spomínam na včerajší život.

Ako zanechal odkaz, že...)

Tieň je len druhým menom.

Pre žiariace oblaky.



## **Nové ráno**

### **I.**

Noc čo noc Ti píšem slová.

Ktoré nikdy nečítaš.

Že som najvyšším kameňom  
zabudnutej pyramídy.

Nerušene hľadiac do diaľky,

už len chvíľu sám.

Si blízko.

V rukách nesieš nové ráno.

Aby atrament polnočnej melanchólie.

Vyschol.



## II.

Šťastie nás objíma vtedy...

...keď sa tešíme z trojlístku.

## III.

...a z toho, že sme spolu.

Rozprestrelí ráno,

ktoré si ušila.

Z ticha lúk

a nit'ou lúčov.

Zapadajúceho slnka.



## Z kruhu farebných tieňov

Niekoľko ukradol tieň,  
z kruhu mojich myšlienok.

Aby ich skryl,  
premenoval

a už nikdy viac nevrátil.

Ale ja som ho našiel.

Na kraji mesta.

V šere nehybného „Kto si?“,  
do očí mi mlčal.

Že mu patria.

Len jemu.





Chcel som niečo povedať,  
v tom ho prezradil úsmev.

Ktorým napísal.

Tieto slová:

Chcela si vedieť, prečo práve naše životy.

Zasadil niekto vedľa seba.

Ďaleko od smútku.

Ďaleko od strachu.

Ďaleko od ľudí.

Ktorí žili.

Ďalej ako najvzdialenejšie body vesmíru.

A možno ešte ďalej.



Od tých  
ktorí raz budú čítať tieto slová.

Keď dozreje čas.  
Keď sa ničnetušiac narodí.

A pomaly dospieť.  
K otázke:  
prečo práve ich životy?

Kvitnú tak blízko.  
Neodlúčiteľne blízko.

Vedľa seba.



Ale my už budeme d'aleko.

Ďaleko od smútku.

Ďaleko od ľudí.

Ktorí žijú.

Ďalej ako najvzdialenejší bod vesmíru.

A možno ešte d'alej.

Večne spolu.

Vedľa seba.



## Len my dvaja

Neotváraj oči,  
keď dotyky neba

stekajú po tvári.

To len dážď  
prezliekol slzy.

Aby budúcnosť

poliali.

Aby rástli kľúče.

Všade, kde sa dotknú zeme.

Budem Ťa čakať!

Pri bránach.

Ktoré sú stále otvorené.





Viem, že prídeš,  
z druhej strany viet.

Ktoré sme si nestihli povedať.

Aby sme ich spolu mlčali.  
Do kútikov smútok-kryjúcich úst.

~×~

Vždy, keď mi chýbaš, beriem Ťa tajne za ruku.

Beriem Ťa späť, do dní, keď som netušil  
že tam raz budeme spolu.

Maľovať šed,  
do farieb len-pre-nás-čitateľného odkazu:

že najkrajším je opakované snívanie

splnených snov.



Ak raz pomínie všetko,  
čo sa nás snaží rozdeliť.

Dážď prezlečie slzy.

Do dotykov neba.

Kľúče odkvitnú a  
brány zatvoria.

Všetci odídu.

A v záhrade ostaneme

len my dvaja.



## **Snívaj**

Strážiť tajomstvo.

Nezdieľané, zraniteľné.

Hlboko, na dne,

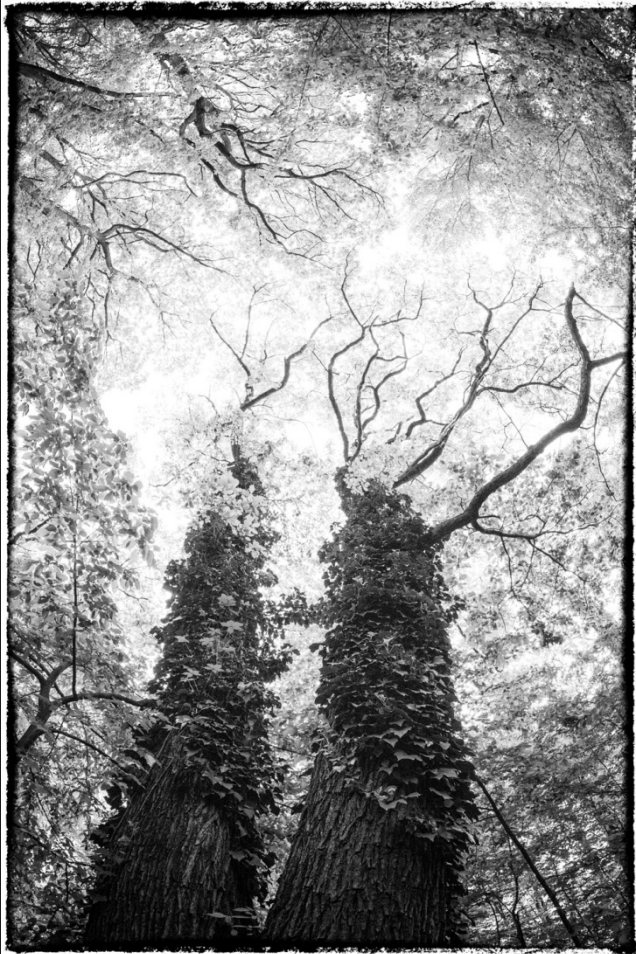
každodenných snov.

Až kým niekto nájde kľúč

a otvorí bránu

slovami

„Opíš mi Tvoj svet.“



Zatvorím oči.

Do môjho lesa.

Kde ma nikto nečaká.

Lebo ten,

kto tam žije...

...ho nikdy neopustí.

Alebo len pod šírím nebom,

v svetle nikdynekončiaceho rána.

Nikoho nestretol.

Kto by mu povedal.

Aby sníval.

Stále viac a viac.





Až kým po rokoch otvorí oči.

A zistí, že si sen vymenil priezvisko

s realitou.

Budem Ťa strážiť.

Listovaním v korunách stromov.

Budem rozdávať kľúče.

Pozvania.

Pre vždyotvorené brány.



## **Viem, že si**

Na rózcestí osudu  
niekto zanechal odkaz.

Vymeň “existuješ?”  
za tiché “viem, že si”.

A každý smer bude správny.

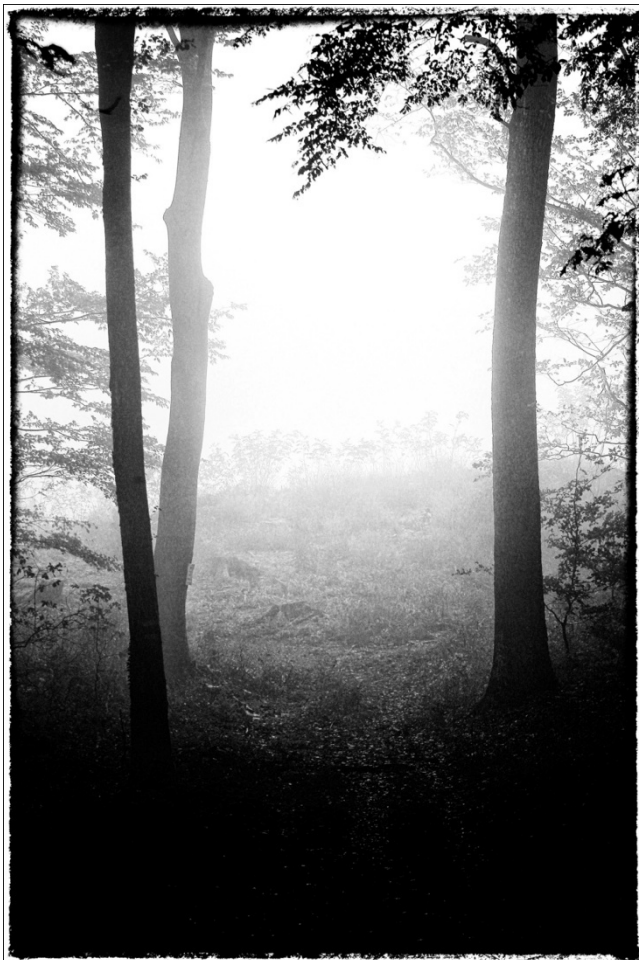
Išiel som celý život.  
Viem, pár nepodstatných rokov.

Nič, úplne nič, v porovnaní  
so skúsenosťami miliardy rokov

nemiznúcej hmly.

Išiel som priamo.

Priamo k Tebe.



Aby som Ti povedal.

Že tá hmla bola skúškou a  
zároveň dôkazom.

Že verím môjmu srdcu.

Ktorým sme v noci

písali na Mesiac.

Na jediné miesto,  
ktoré spája všetkých ľudí,  
ktorí žijú a žili.

Odkazom, že v tom okamihu...

...keď vymenili: “viem, že si“  
za tiché “už sme spolu”.

Bol a bude každý deň krásny.



## **Perla**

### **I.**

Včera,  
keď si skryla tvár  
do mojich rúk.

Skryla si všetko.

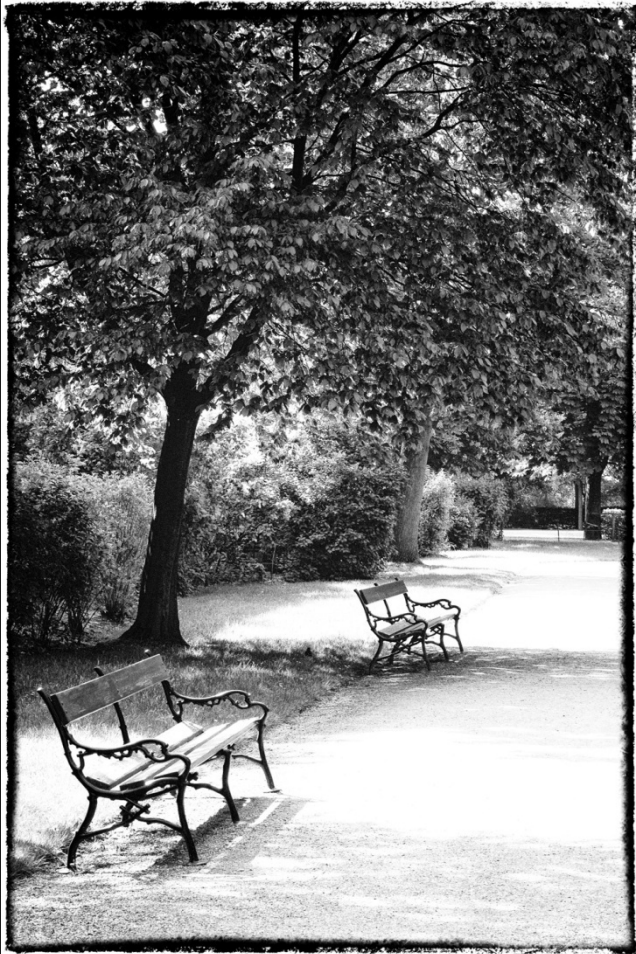
Len nie strach a  
chvenie viečok.  
Jediných očí.

Ktoré pokoria svetlo.

### **II.**

Dnes som kričal:  
Nech zanikne!

Svet bez Teba.





Hviezdy padali a neznámy hlas  
skloňoval Tvoje meno.

Vo všetkých pádoch.

Zanikajúceho neba.

### III.

Ale to len mesiac tajne sledoval,  
či spím alebo číhavo žmúrim.

Aby som ho neprichytil.

Ako splnom skladá odkaz.

Do perlet'ovej rosy.

### IV.

Slová, ktoré som ti ráno čítal.

V duchu -

pod bielymi dážďníkmi rozkvitnutej čerešne.

Tam, kde ma najlepšie počuješ.

Keď na mňa myslíš.



**00:00**

**I.**

Od prvej chvíle viem – Ty si strom.

A ja tiež.

Blízko pri Tebe.

Roky sme čakali.

Na priblíženie. Dotyk.

Na najsilnejší vietor.

Kým z našich korún,

padajúce striebro

vletelo tíško

- ako pierko z polnočného ticha -

Do siete medzi nami.



## **II.**

Za Tvojou usmíatou tvárou,  
zlievajú sa slzy.

Nie smutné.

Nie určité.

A už vôbec nie tvoje.

## **III.**

To len ja -  
pod každým stromom hľadám tieň.

Aby som našiel svetlo.

A prekryl ním smútok.

Neviditeľný.

Neurčitý.

A vložil ho opatrne späť.

Do Tvojich slz.



## Dve slnká

Povedať Ti slovami, že Ťa ľúbim, nevyjadrí nič. Radšej zavriem oči, aby som Ťa lepšie videl. V predstavách o nebi a o živote. Ako západ slnka, ktorý v pestrých tieňoch čiernobielych farieb, prenikol viečkami. Aby som vnímal jeho ostrosť.

### I.

Ako Ťa tak sledujem,  
vidím Tvoj úsmev.

Počujem smiech a to všetko pomaly mizne.

Za horizontom srdca.

Kde sa rodí nové ráno.

Ako báseň prírody.

A v nadpise Tvoje meno.

### II.

Keď sa postavím na môj smútok,

budem z výšky rátať slnká.

A deliť ich podľa farieb.





Alebo som tam už celý život?

Nie!

Niekoľko priložil rebrík, postavený z viet.

Že

„Všetko rozdelené sa opäť nájde.“

### III.

"Človek je ako slnko, všetkovidiac, všetkooslepujúci.

Keď ľúbi.

A keď neľúbi, je tmavým bytom a v ňom

slabo žiariaca lampa."



## **aetheris**

Keď som sa smial, smial sa so mnou celý svet. Nieкто sa pýtal,  
„čo si dosiahol?“ a ja som hľadal tvár, ktorá to povedala. Musel  
som kričať. Kričať do strán, aby to každá počula.

Každá, z milióna rovnakých masiek.

Že to, po čom človek túži, robí človeka.

Nie to, čo dosiahol.

V tom bol počuť pád. Ako spojil prach a rozvíril vánok.

V rohu čakajúcej samoty.

A ten pád slzy ma zobudil.

Sedela si vedľa mňa.

S tichým

„Rozumieš ešte mojim slzám?“



A ja som Ti chcel šepkať...

„Kto iný, ak nie ja?“

Číta tajomstvá z Tvojich pier.

A vkladá ich do mozaík.

V prieniku našich snov.

Aby si vedela, že viem. Že ich poznám.

Splním.

Bez jediného slova.

Zoberiem Ťa za ruku.

Na miesto, kde si ešte nebola.

Kam som chodieval, keď som bol smutný a vedel,

že sa raz vrátim.

Keď všetky roky bez Teba... Mlčky.

Za horizontom zošednú.



## **imaginea**

### **I. Lúč**

Najrýchlejšie a predsa pomaly  
dúhovkami sa predrú  
vkročia.

Cez vesmír...  
a koruny nevyslovených túžob.

Skrytými medzi stromami.

V našich svetoch.

V našich očiach.

Budeme ich pliesť do vencov a z nich stavať mosty.

Medzi Tebou a Tebou.

Lebo to je vždy najdlhšia cesta.





## **II. Most**

Na druhej strane Ťa budem čakať.

Bez slov, s rukami.

Do ktorých vložíš cestu späť...

a všetky obavy.

## **III. Tieň**

Vrátíme sa spolu,  
pod jedným menom.

Ako tieň, ktorý našiel svetlo.

Ako veta, ktorou Ti poviem, že...

si najsvetlejšie svetlo

a slnečné lúče

len Tvojím tieňom.



## Na dlani

Slová sú len kvapkami z potoku citov.

Chytám prvú, siedmu, dažďovú a ich mená,  
skrývajúce zlomky prúdov,

vkladám do listu pre Teba.

Či ich je málo, veľa, viem, že sa nepýtaš.

Dve by povedali všetko podstatné,  
ale to by som Ti nepovedal.

Že som videl snehovú dúhu,  
z vločiek čarujúcich svetlokrásne záblesky.

Na rozhraní ranných lúčov.

Pripomínali mi nás, keď sme spolu.

Pripomínali mi čas, keď tie isté vločky padali.

Za ticha bdiacej tmy.



Ako teraz, keď sa mesiac pýši svetlom slnka.

Nad mestom a za oknami.

Mojím Tvojím.

Budúcim.

Kde Ti raz budem šepkať, že najkrajšie na mne  
je moja láska k Tebe a Ty sa usmeješ slovami

„Veď, to na Tebe najviac milujem!“.

×

Úsmevy sú čisté ako prameň.

Ale len jeden delí svetlo na farby.

Dnes ráno, zmizla hmla.

Keď som rozprestrel Tvoj prvý.

Na dlani.



## **Blízkosť**

Nikdy som nepočul vetu „Buď smutný!“. Len, usmej sa.  
Podobnú vetu „Poplač si.“. So skrytým prianím, že príde úsmev  
cez slzy, že bude všetko lepšie.

Ašpoň v tom momente a možno dlhšie.

Podstatou človeka je úsmev.

Prechádza z jedných pier na druhé, až mám chuť povedať...

...že úsmev je záchrannou sieťou pred pádom do samoty.

Dobrovoľná samota je strachom pred pádom.

~X~

Nikdy som nepočul vetu „Maj strach!“. Len, skús, neboj sa.  
Podobnú vetu „To dokážeš!“. So skrytou túžbou, že sa to podarí.

Prekonávajúc momenty vlastnej neistoty, cez niekoho druhého.

Podstatou človeka je energia.

Lemuje každý deň, celý život, až mám chuť povedať...

...že energia je núdzovým svetlom pred pádom do tmy.

Dobrovoľná tma je strachom pred svetlom.





Nikdy som nepočul vetu „Neznášaj!“.

Len, odpusť. Podobnú vete „Hľadaj dobré.“

So skrytým želaním, že pochopenie zasadí stromy –  
na ktorých dozrejú plody náklonnosti.

Podstatou človeka je blízkosť.

Až mám chuť povedať, že

láska je jediným ohňom.

Uprostred zimy.



## Básne

Cez les neznámych tvárí, za hradbami opusteného mesta.  
Nikto nevie - kde som, či sa vrátim

a aká úzka je cesta.

Cez sad zabudnutých snov a alej odvratených očí.  
Nikto nevie – kto som, či sa vrátim, že

tá cesta bočí.

K lúke pretrhnutých rán a k studni tmavých vôd.

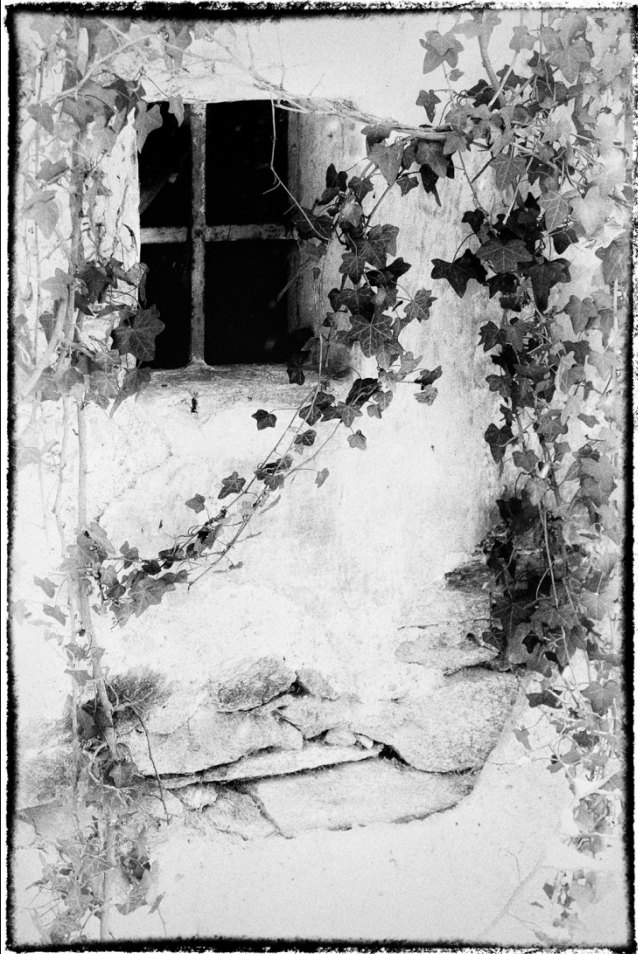
Len ja viem – že tá voda tečie. Pod kôrou

našich spomienok.

Až po chvíľu, keď posledné lúče.

Medzi stromami.

Písali básne do tvojich očí.



Odtieňmi modrej.

Svetlej.

Fialovej.

A odtieňmi

blížiacej sa noci.

Keď som pri Tebe bdel.

Vymeniac celý život za jednu chvíľu.

Na rozhraní rána.

Skladajúc básne.

Z letných dotykov

Tvojej ruky.



## Písmo lupeňov

Môžeme mlčať alebo skladat' vety do kytíc.

Môžeme šťastím zúfať alebo ich len tak snímať z polnočného ticha a ukladať jednu k druhej.

Opatrne.

Až kým budú krajšie ako noc - a ich tiene, šero, prelínanie,

dosiahne sumu trojnásobku

našich šťastných čísel.

Môžeme snívať alebo bojovať. Celý život, v pochybnostiach,  
či to bola tá správna cesta.

Môžeme sa skrývať alebo deliť farby dúhy.

Na moje, Tvoje a na prieniky.

Až kým zistíme, na konci, v cieľi, že sa tie cesty zbiehajú.

Že každá bola odtieňom

tej istej túžby.





Môžeme byť spolu alebo zasadiť odlúčenie do času.

Môžeme čakaním zúfat' alebo len tak vnímať, v našich dušiach  
večnosti.

Sekundu za sekundou.

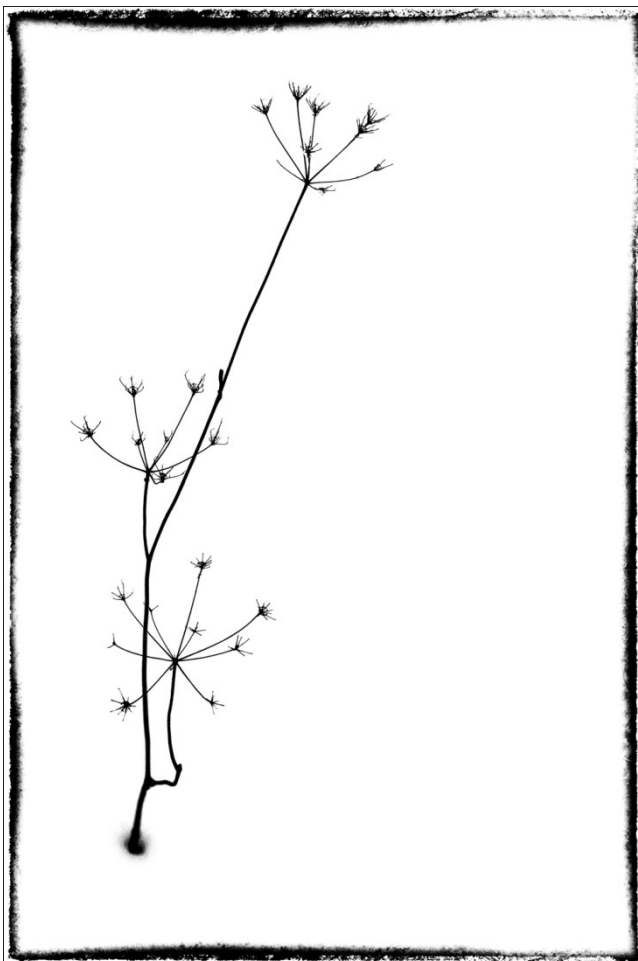
Ako plynú.

Až kým do hladiny minulosti - ich pád rozpestrie kruhy.

A vryje naše mená.

Písmom

padajúcich lupenôv.



## Dve slová

Šepkal som Ti dve slová a to som ešte nevedel, že si. Šepkal som ich do prázdna, zatiaľ čo si Ty - niekde ďaleko, s pohľadom, ktorý skrývaš pred svetom - pozerala do tmy a chcela tie isté slová počuť, precítiť a opätovať. Len si netušila, že som, že naše cesty vyústia na spoločnú lúku, kde pobežíme oproti slnku.

Myslela si "čo ak predsa...", zatvorila oči

a smutná zaspala.

Tvoj spánok - opäť hodiny, keď som Ťa nemohol nájsť.

Vtedy dávno.

Keď ľudí spájaj

## I. Chlad

Hovorili slová, ktoré nechceli počuť a počuli slová, ktoré si mysleli, že nikdy nepovedia.

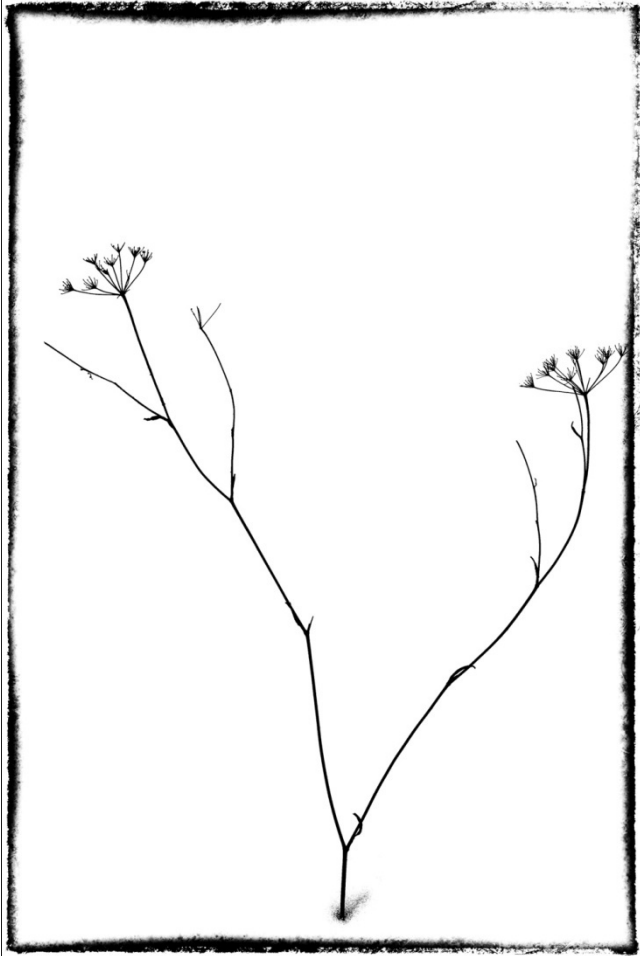
Keď som Ťa hľadal, snežilo vo mne.

Sklesnuté vločky padali, jedna za druhou a v tej chvíli, ako

som sa ich dotkol, zamrzol chlad.

Do studenej podoby

nevyplnených túžob.



Kúsky ľadu padali, niečo neznáme ich riedilo krvou.

Hlboko v srdci.

Celé roky som Ťa tam nosil.

Celé roky neveril, že si.

Ale ty si len spala.

Dnes už viem, to neznáme sa volalo

## **II. Nádej**

Všetko, čo sa rýchlo začína, sa aj rýchlo končí.

Pred dvadsiatimi rokmi sme sledovali hviezdy.

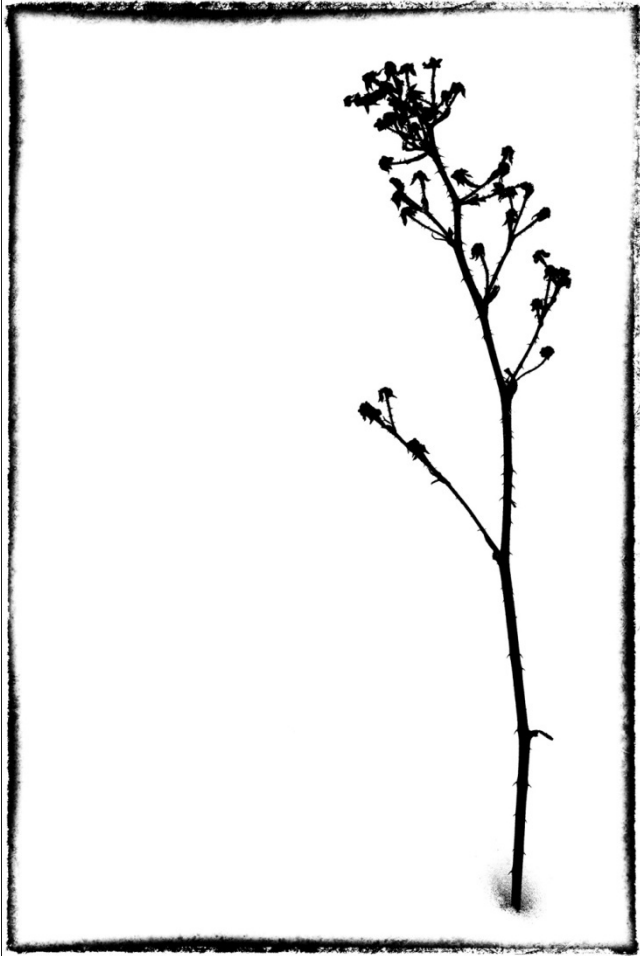
Ty v Tvojom, ja mojom meste.

Pred piatimi slnko.

Ty v Tvojom parku a ja v mojom lese.

Bolo to to isté slnko.

Tie isté hviezdy.



Dlho som na Teba čakal.

Nič v porovnaní s vesmírom.

Dnes už viem, že si.

Behom noci s Tebou nastala

### **III. Jar**

Už ráno, po našich prvých slovách, si mi chýbala.

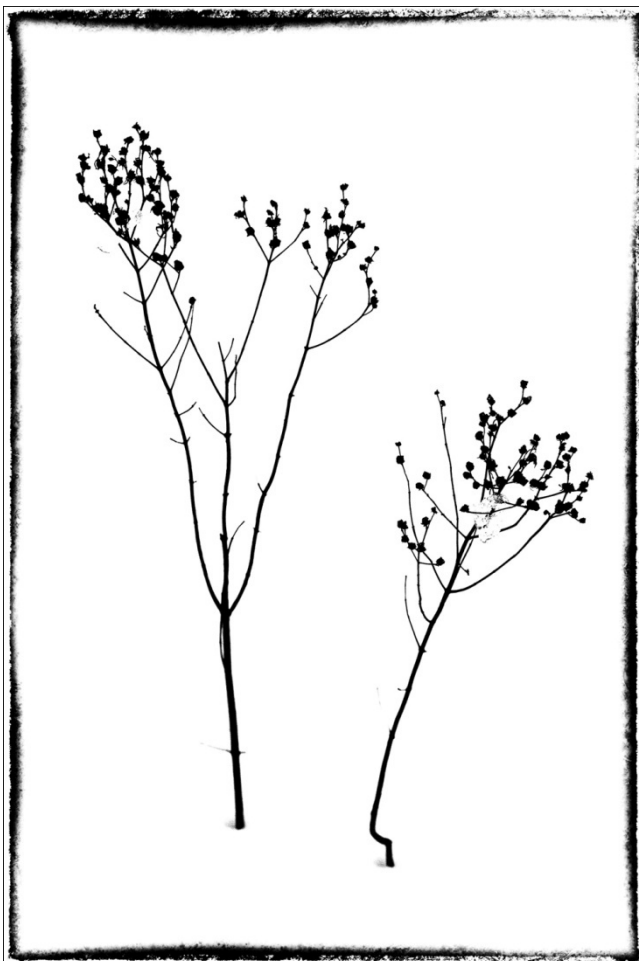
Pomaly svitalo a mesiace sa všetko zobúdzalo.

Prišlo leto, v deň nášeho prvého bozku.

Kto si?

Odkiaľ si prišla?

(Kto mi Ťa poslal?)





Dnes je opäť január - ešte stále leto vo mne.

Ešte stále myslím na Teba.

Ako v prvé ráno.

Ešte stále sú stromy plné listov.

Nič nepadá, žiadne náznaky jesene.

Každý deň, nová fotografia.

Do albumu šťastia.

×

Ležíš vedľa mňa.

Šepkám Ti slová. Dve. Viacej netreba.

Áno, je to nič, v porovnaní s vesmírom.

Ale, čo sa šepká, to je vždy pravda a

vesmír je nič...

...v porovnaní s Tebou.

aequanimitas	3
Objatie ticha	7
Skladanie krídel	11
Mesto pre dvoch	15
Tanec neviditeľných špirál	21
Ataraxia Numquam	27
Medzi slobodou a putom	31
Spomínanie zrkadiel	37
Utajené chvíle vesmíru	41
Keď okná prepojí dážď	47
Na dotyk blízke	55
Spln ticha	61
58 minút horizontu	67
Jazero čakajúcich slov	71
Augustové slnko	75
Dotyk kruhu	79
Nádej motýľov	81
Skryté rany	83
Viac ako úplne všetko	85
Čas chápe naše spomienky	87
colorea	91
Slová neutíchajúceho ticha	95
Stále veriac, že mi ideš oproti	99
Keď Ti nedeľné ráno otvorí oči	105

Zoskupenia ľahostajných hviezd	109
Pod farbami krehkosti	113
S odchodom posledného tieňa	117
07:42	121
22:19	125
Z pokojnej hladiny	129
Stromy vyššie ako ja	133
Druhé meno	137
Nové ráno	139
Z kruhu farebných tieňov	143
Len my dvaja	151
Snívaj	157
Viem, že si	163
Perla	167
00:00	171
Dve slnká	175
aetheris	179
imaginea	183
Na dlani	187
Blízkosť	191
Básne	195
Písmo lúpeňov	199
Dve slová	203

created by m. bartos

facebook [www.facebook.com/blogmiba](http://www.facebook.com/blogmiba)

photos [elyzium.org](http://elyzium.org)

email [newdawnfades@gmx.at](mailto:newdawnfades@gmx.at)